

У Србији је, већ дуго време, ванредно стање које нико није објавио.

Ниједна ствар, ниједан појам, ниједна реч, ниједна функција нису оно што треба да буду.

Све је лаж, превара, изговор и оправдање. И што је нешто лепше упаковано и шареније - лаж је већа.

Сви који причају о „бољој будућности“ су, по правилу, они који тако беже од конкретних проблема у овом тренутку, и од свега реалног што нам се стварно догађа.

Грађани Србије размишљају о сиромаштву, беспарици, бахатости оних који имају макар зрнце власти, о искљученој струји, деци која не могу да иду на екскурзију и повлаче се у себе, о породицама које се просто распадају у оваквим околностима и недостатку самопоштовања и неопходне вере у будућност..., а овдашња власт, попут мађионичара, трља Аладинову чаробну лампу и прича о некаквом „Београду на води“.

Грађани читаве Србије и осиромашеног Београда размишљају о страшном животу који се тешко подноси и једва преживљава, а ненародна и самољубива власт – само о својим лудачким плановима и ономе „шта би било кад би било“.

Грађани о ономе што мора да се **ЈОШ ДАНАС РЕШИ**, а власт о ономе шта ће бити „једном“, „тамо некад“, „чим на врби роди грожђе“.

Живети у Београду данас значи бити у бетонској клопци, без довољно средстава за живот, без будућности и реалне наде, без икога да вас чује и побрине се за вас и ваше проблеме.

И нису житељи Београда некакви од свих осталих издвојени „грађани“, којима онда завиде и не воле их сви остали „не-Београђани“. Не живи се овде само у „кругу двојке“ и на Дедињу, нити се овде добија „хлеба без мотике“ и крвавог труда, није Београд симбол некакве привилеговане „грађанске групе“ – већ је само и једино равноправни део обесправљеног и осиромашеног српског народа.

А Србија више није самостална држава, она сем именом ничим не подсећа на ону СРБИЈУ из некадашњих времена, па тако и Београд више није никаква „српска престоница“, већ само највећи овдашњи сабирни центар српске туге и људске несреће.

Београд није само његов ужи и „нашминкани“ центар, већ и радничка Раковица, велика Палилула (која се пружа све до Баната), па Чукарица (са 24 кварта и осам насеља) и раскошно-зелено Барајево, особени Земун и идилична Гроцка, херојски Лазаревац и устанички Сопот, сремски Сурчин и колубарско-тамнавски Обреновац, уз модерни Нови Београд и шумовиту Звездару, поносни Вождовац (некадашње „Вождово предграђе“) и сеновити Врачар, као и две најстарије, средишне београдске општине: Савски Венац и Стари Град.

Све је то Београд и свуда ту живи наш неправдом измучени и себи препуштени народ.

И у граду живи **НАРОД!**

БЕОГРАД ЈЕ СРПСКИ!

Да, И У БЕОГРАДУ ЖИВИ НАРОД, а не некакви извештачени и надмени грађански ванземаљци, што станују „на води“ и ничим не деле судбину својих сународника.

СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА

И у Београду су страшне и мучне последице дугогодишњег негативног система вредности, несметане корупције, ненаменског трошења средстава и дословно свих врста политикантских злоупотреба повереног народног поверења.

И у Београду диктаторски и ненародни режим искључује струју несрећним људима из народа, који не могу да истовремено хране своју децу и плаћају нагомилане дажбине овој имитацији „државе“ (што постоји само да би сисала крв свом сопственом народу, на чијој грбачи паразитски живи).

И у Београду, као и у читавом српском народу, живи се лоше и безвољно, без смисла и успеха, попут робова којима је суђено само да пристају на присиле режима који их се сети само када треба да им нешто узме и наплати. И у Београду се полако одваја наш живот од наших идеала и онога о чему смо до скоро сањали, и овде фатално пада мркла ноћ на све светло и важно у нашој историји, и овде нас режим наговара да продамо „веру за вечеру“, да дамо оно најважније за празну причу и демагошке лажи сигурно

Пише: Немања Шаровић
среда, 12 март 2014 19:32

најпоқваренијег режима у скоријој српској историји.

И у Београду се све теже саставља крај с крајем, све више нам фали новца за иоле пристојан живот, све ређе имамо одговоре на захтеве наше деце и наше основне породичне потребе, све чешће нам се дан претвара у збир нерешивих проблема, а ноћу не можемо да заспимо од брига.

Све више постајемо гладни и жедни, обесправљени мрави у нељудском „урбаном мравињаку“, у коме нико више не види нашу муку и не чује наш немоћни глас.

И у Београду се перу мозак и савест нашем народу, који се медијском агресијом тера да заборави своју јуначку прошлост и своје националне идеале.

Градски избори, изгледа, и служе само да се што вештије и препреденије заобиђе права прича и истински проблеми, и да се УСИТЊАВАЊЕМ СУШТИНЕ - трагедија умањи и лукаво преведе у комунални речник „рупа на путу“ и „недостајућих шахтова“.

Власт трља Аладинову лампу и прича бајку о некаквом „Београду на води“

Пише: Немања Шаровић
среда, 12 март 2014 19:32

Власт трља Аладинову лампу и прича бајку о некаквом „Београду на води“

Пише: Немања Шаровић
среда, 12 март 2014 19:32

